

elementen van de tweede soort, die dan tezamen het stekundige vlak vormen. Hoewel dit feitelijk ressorteert onder het vorige punt, tekenen wij hierbij eerst even aan, dat deze wijze van uitdrukken in staat stelt nog iets meer de aanwezige dualiteit te laten uitkomen, dan bij gebruik van de namen punt en rechte mogelijk is. Men kan thans uitspraken doen, die niet slechts met zich zelf dual zijn, maar bovendien bij vertalen volkomen ongewijzigd blijven, zoals: „bij twee verschillende elementen van de ene soort behoort juist één element van de andere soort, dat met beide incident is”.

Doch dit terzijde. Wat thans de aandacht verdient is, dat de door Barrau gekozen terminologie accentueert, dat de logische samenhang het voornaamste is, waar het om gaat. Het is volmaakt onverschillig of men de elementen van de eerste soort: punten en die van de tweede soort: rechten, dan wel of men omgekeerd de elementen van de eerste soort: rechten en die van de tweede: punten noemt. Daarenboven kan men de theorie nog op andere wijzen realiseren, bijvoorbeeld door als elementen te beschouwen de rechten van een stralenschoof en de vlakken van een vlakenschoof met dezelfde top. Het is dan natuurlijk weinig zinvol, dat de totale figuur stekundig vlak heet.

Ook bij een opbouw van de projectieve meetkunde op de basis van de „lattice theory” treden benamingen als punt en rechte pas later op. Men gaat uit van een verzameling van dingen, waarover men in eerste instantie niets anders veronderstelt, dan dat ze tot de verzameling behoren en waaraan men deswege de naam „element” geeft. Vervolgens neemt men aan, dat binnen de verzameling een gedeeltelijke rangschikking aanwezig is, hetgeen inhoudt, dat elk element één of meer toegevoegde bezit. Aan de regels die voor deze toevoeging gelden, kunnen wij stilzwijgend voorbijgaan; voor ons van belang is, dat zij op uiteenlopende wijzen wordt aangeduid. Van de relatie, waarin een element tot de daaraan toegevoegde staat, zegt men immers nu eens, dat zij er een is van „bevat zijn in” of „behoren tot”, dan weer dat zij er een is van „voorafgaan aan” of „deel zijn van”. De woordkeus staat hier kennelijk onder invloed van de verschillende mogelijkheden om de theorie te realiseren en heeft zich in dit geval daarvan niet los gemaakt.

Aangezien de toevoeging, zoals ook uit de vermelde benamingen blijkt, niet symmetrisch is, kan het gebeuren, dat er elementen zijn, die niet aan een van hen zelf verschillend element zijn toegevoegd. Een dergelijk element, waarin dus geen ander bevat is, of anders, waarvan dus geen ander deel uit maakt, noemt men dan „atoom” of ook